

Crítica Peralada

Imma Merino

Quanta, quanta música!

Gustavo Dudamel

Altres intèrprets: Mahler Chamber Orchestra & Friends. María Valverde, narradora.

Festival Castell de Peralada. Auditori del parc, 10 d'agost

Quan Gustavo Dudamel i el centenar de músics que formen la Mahler Chamber Orchestra & Friends van acabar d'interpretar la simfonia *Tità*, diumenge a Peralada, em vaig sentir esgotada, joiosament esgotada. No sé si la resta d'espectadors entusiasmats van compartir aquesta sensació, però, en tot cas, em sembla l'efecte propi de la Primera Simfonia de Mahler, amb tot el seu torrent musical, amb la diversitat d'emocions que conté i procura, des de l'exaltació fins a la malenconia, amb l'espectacularitat impetuosa i fins aclaparadora de la massa orquestral, amb l'atenció que requereixen els matissos aportats pels solos i els grups instrumentals. Quanta, quanta música! A vegades és possible sentir que ja no pots més, com ho fa la mateixa simfonia, que sembla exhaurir-se, però després recomença fins a remuntar exultant.

En aquesta obra encara juvenil del compositor bohemí, que va gestar-la als 28 anys, hi ha una potència que no es pot mesurar, una mena de declaració d'intencions i una vocació de deixar empremta. Mahler poua d'una herència,

Gustavo Dudamel va dirigir la Mahler Chamber Orchestra al Festival Castell de Peralada; a la imatge, amb María Valverde ■ MIQUEL GONZÁLEZ / SHOOTING

Mahler fa una mena de declaració d'intencions i mostra la vocació de deixar empremta

sobretot romàntica, però s'obre i convida a noves sonoritats, reescriu fanfàries i marxes fúnebres, incorpora danses folkloriques, com ara el *ländler* austríac a l'*scherzo* corres-

ponent al segon moviment, i cançons populars, com ara la francesa *Frère Jacques* en iniciar-se el tercer moviment, en contrast amb el seu caràcter de *marxa fúnebre*.

Des del *Langsam, schleppend. Wie ein Natur-laut* (el primer moviment, que s'anuncia, doncs, "com un soroll de la natura" que ha d'arribar "a poc a poc") fins a l'*Agitato. Stürmisch bewegt*, el quart i últim moviment, certament tempestuós, la *Sinfonia núm. 1 en re major*, de Mahler, va arribar amb

tota la seva força i també amb tot el seu lirisme, amb la seva espectacularitat i el seu intimisme, amb els seus clímax i els seus defalliments.

En acabar, Dudamel, potser el més gran divo entre els directors d'orquestra actuals, i asseguren que el més ben pagat, va fer que pràcticament tots els músics d'una orquestra vivíssima (amb una part estable i una altra que va mudant) s'aixequessin per rebre els aplaudiments. Això, mentre ell se situava enmig

dels músics per fondre-s'hi i confondre-s'hi. Una posada en escena? En tot cas, una posada en escena que va permetre fer justícia als intèrprets.

Després de la Primera Simfonia de Mahler, que va ocupar la segona part del concert, no s'hi podia afegir res més, i és així que no hi va haver cap *bis*. En la primera part, es va interpretar *El somni d'una nit d'estiu*, de Mendelssohn, adaptació musical de la comèdia de Shakespeare amb fades i filtres d'amor amb efectes sorprenents.

La música va arribar de manera lluminosa, però, amb una direcció escènica del cineasta veneçolà Alberto Arévalo, els dibuixos al·lusius haurien pogut semblar sobrers. El cas és que un film d'Arévalo, *El libertador*, va fer que Dudamel, amic del cineasta que en va dirigir la banda sonora, conegués la seva dona, l'actriu María Valverde, que va actuar com a narradora. Però tal cosa ens acostaria a la crònica social amb la cèlebre *marxa nupcial* de Mendelssohn que llueix en la peça. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Riure's del mort i de qui el vetlla

El funeral de Mary-Lin

Autor: Pere Anglas
Director: Òscar Molina
Dijous 8 d'agost (fins al 31) a la Sala Versus Glòries

Ja van encertar els de Titzina Teatro el profund humor negre que es pot respirar en una sala de vetlles a *Éxitus* (2009). Pere Anglas situa tres ger-

mans, que s'han avingut molt poc en la vida adulta, que comencen a acordar el repartiment del patrimoni matern. Però la clau està en l'excèntric *assistent sanitari*. Estudiant de la cultura nipona, company per força i per voluntat de la difunta, coneix millor el passat dels tres fills que ells mateixos. El

seu patetisme fa bona la dita de riure's del mort i de qui el vetlla.

Òscar Molina, que també dirigeix aquests dies *Tancats al Gaudí*, en què també hi ha el paper d'una mare, aparentment *torejable*, insisteix a incorporar la música original de Malacara Blues Band, com ja ha fet en altres obres esti-

uenques del Gaudí o del Versus. El text s'atreuix a anar incorporant històries surrealistes, apostant per la comicitat. Però sempre és el personatge forà de la família el que acaba dominant l'escena. Té una mirada de seguretat que pot dominar tot un empresari (arruïnat), un artista plàstic (que fa el que pot per

anar sobrevivint) i un jove incapaç d'afrontar la relació trencada amb la seva ex (i que prova amb els *pastis naturals*).

Com tota comèdia, amaga instants de confessió, en què els personatges se sinceren i es reconcilien entre ells i, sobretot, té uns girs que atrapen l'atenció del públic. De ca-

da gir, abans es deixen brins de pistes per poder jugar a intuir-los. I sí, al final es veurà que tots són antiherois, incapços de sentir-se satisfets de la seva vida. Però aquesta poca traça psicològica els dona una tendresa que, si no te'ls enduries a casa, sí que hi faries una conversa amical al bar. ■